

værende Landmand, nu Ejendomskommissionær og Kapitalist, Hr. Nørrehave, foruden et Par andre bekendte Pengemænd og Spekulanter.

Efter at man havde anbragt sig om et Bord, hvorpaa Pers Tegninger og Overslagsberegninger var udfoldede, fik Ivan straks Ordet; og de forsamlede Herrer hørte alle med velvillig Opmærksomhed paa hans omhyggeligt tilrettelagte Foredrag — i alt Fald i den første halve Time. Senere blev de noget urolige, og den forhenværende Proprietær saae nogle Gange med landlig Ligefremhed paa sit Ur.

Dette undgik dog Ivans Opmærksomhed; men selv om han havde set det, vilde han ikke have kunnet overvinde sig til at afkorte sin Tale. Paa moderne Foredragsholderes Vis havde han indstuderet den lige til Pavser og Haandbevægelser; og saa uegennyttigt, ja ydmygt hans Forhold var til Per og dennes Værk, fornægtede hans jødiske Glimrelyst sig ikke, hvor der gaves ham Lejlighed til et Øjeblik at brillere i Lyset af Vennens Geni.

Da han omsider sluttede, blev der en længere Tavshed. Det vilde for andre end netop Ivan have været tydeligt, at han trods alle sine Anstrengelser ikke havde formaaet at vække nogen større Begejstring hos sine Tilhørere. Max Bernhardt ydede ham dog sin Anerkendelse ved at besvare hans